

Sygn. akt I C 1874/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2017r.

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anita Wolska

Protokolant: Monika Flejszar

po rozpoznaniu w dniu 21 kwietnia 2017r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa **F. K., D. K.**

przeciwko **(...) S.A. V. (...) z siedzibą w W.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. na rzecz powodów F. K., D. K. solidarnie kwotę 37.947,58 zł (trzydzieści siedem tysięcy dziewięćset czterdzieści siedem złotych pięćdziesiąt osiem groszy) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 09 kwietnia 2014r. do dnia 31 grudnia 2015r., a od dnia 01 stycznia 2016r. do dnia zapłaty wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie;

II. zasądza od pozwanego (...) S.A. V. (...) z siedzibą w W. na rzecz powoda F. K. kwotę 5.999,94 zł (pięć tysięcy dziewięćset dziewięćdziesiąt dziewięć złotych dziewięćdziesiąt cztery grosze) wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 09 kwietnia 2014r. do dnia 31 grudnia 2015r., a od dnia 01 stycznia 2016r. do dnia zapłaty wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie;

III. oddala powództwo w pozostałej części;

IV. zasądza od pozwanego na rzecz powodów solidarnie kwotę 2.417 zł (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

V. zasądza od pozwanego na rzecz powoda F. K. kwotę 2.948 zł (dwa tysiące dziewięćset czterdzieści osiem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

VI. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa-Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 151,57 zł (sto pięćdziesiąt jeden złotych pięćdziesiąt siedem groszy) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

SSR Anita Wolska

Sygn. akt I C 1874/14

UZASADNIENIE

Powodowie F. K. i D. K. wnieśli o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. (poprzednio występującego pod nazwą (...) Spółka Akcyjna V. (...) z siedzibą w W.) kwoty 43 947,52 zł wraz z ustawowymi

odsetkami liczonymi od dnia wniesienia pozwu t.j. 9 kwietnia 2014r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu zgłoszonego roszczenia powodowie podnieśli, iż w dniu 19 grudnia 2013r.(omyłkowo wskazano 2014r.) doszło do kolizji drogowej, w wyniku której stanowiący ich własność samochód osobowy marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) został uszkodzony przez sprawcę ubezpieczonego od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym towarzystwie ubezpieczeń. Wyjaśnili, że pozwany w toku postępowania likwidacyjnego ustalił wysokość należnego powodowi odszkodowania na kwotę 12.000 zł, jednakże ostatecznie odmówił wypłaty tego świadczenia. Powodowie nie zgadzając się z decyzją pozwanego zwrócili się do rzeczoznawcy techniki samochodowej, który oszacował wartość koniecznych prac naprawczych w ich pojeździe na kwotę 37.947,58 zł. W ocenie powodów, pozwany pozostaje wobec nich zobowiązany do zapłaty świadczenia odszkodowawczego w powyższej kwocie. Nadto zaznaczyli, że w związku z uszkodzeniem samochodu powodowie zmuszeni byli do wynajęcia pojazdu zastępczego. Łączny koszt najmu wyniósł 5.999,94 zł. Końcowo wskazali, że w toku postępowania likwidacyjnego wezwali pozwanego do zapłaty kwoty 43.947,52 zł w tym kwoty 37.947,58 zł tytułem odszkodowania i 5.999,94 zł z tytułu zwrotu kosztów najmu, jednakże wezwanie okazało się bezskuteczne(k.2-4).

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 23 kwietnia 2014r. (k. 25) Referendarz Sądowy przy Sądzie Rejonowym Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

Sprzeciwem z dnia 19 maja 2014r. (k. 29-37) pozwany zaskarżył powyższe orzeczenie w całości, domagając się oddalenia powództwa w całości i zasądzenia na jego rzecz od powodów kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł.

W uzasadnieniu potwierdził, iż na skutek opisanej w pozwie kolizji doszło do uszkodzenia pojazdu powodów, a okoliczności faktyczne kolizji pozostają co do zasady niesporne między stronami. Zasadnicza kwestia dotyczy wysokości kosztów naprawy pojazdu powodów. Podkreślił zarazem, iż powodowie podjęli decyzję o rozliczeniu szkody w ich pojeździe w oparciu o metodę kosztorysową, przy czym wskazane przez nich koszty naprawy samochodu nie odpowiadają realnym i ekonomicznie uzasadnionym kosztom naprawy. Pozwany zakwestionował moc dowodową przedłożonej przez powodów wyceny kosztów naprawy, podkreślając, iż ma ona walor jedynie dokumentu prywatnego, a przy tym nie uwzględnia wcześniejszych uszkodzeń powierzchni lakierowej zderzaka przedniego oraz tarczy koła przedniego lewego. W dalszej kolejności pozwany zaprzeczył aby powodowie w istocie ponieśli koszty wynajmu pojazdu zastępczego. Zarzucił, iż powodowie nie przedłożyli umowy najmu, dowodu wydania pojazdu ani uiszczenia czynszu, poprzestając jedynie na przedłożeniu wystawionego z tego tytułu rachunku. Odnosząc się do roszczenia w zakresie odsetek pozwany stwierdził, iż z uwagi na sporny charakter wysokości należnego odszkodowania, właściwym dla spełnienia przez niego świadczenia będzie czternastodniowy termin od chwili, kiedy wyjaśnienie spornych okoliczności było możliwe (art. 817 §2 k.c.).

W piśmie procesowym z dnia z dnia 12 września 2014r. (k.54-56) powodowie podtrzymali dotychczasowe stanowisko akcentując, iż pozwany mimo wstępnego oszacowania wartości szkody na kwotę 12.000 zł nie wypłacił na ich rzecz świadczenia odszkodowawczego. Wskazali, że wynajmowali pojazd zastępczy do dnia powzięcia informacji o ustalonej przez ubezpieczyciela wysokości szkody. Wówczas zrezygnowali bowiem z naprawy pojazdu oraz wynajmu pojazdu zastępczego. Wyjaśnili, iż informację o wysokości wyliczeń pozwanego powzięli w dniu 12 stycznia 2014r., natomiast w dniu 13 stycznia 2014r. zwrócili auto zastępcze.

Pismem procesowym z dnia 17 marca 2017r. (k. 155) strona powodowa sprecyzowała, iż dochodzona kwota 43.947,52 zł ma zostać zasądzona na rzecz powodów solidarnie.

W odpowiedzi strona pozwana w piśmie z dnia 10 kwietnia 2017r. (k.167) podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 19 grudnia 2013r. w S. miała miejsce kolizja drogowa, w wyniku której uszkodzeniu uległ należący do D. K. i F. K. samochód marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Sprawca przedmiotowego zdarzenia legitymował się obowiązującą w tym dniu umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych zawartą z (...) Spółką Akcyjną V. (...) w siedzibą w W., występującym obecnie pod nazwą (...) Spółka Akcyjna V. (...) z siedzibą w W.”.

Właściciele pojazdu zgłosili szkodę komunikacyjną w ich pojeździe ubezpieczycielowi sprawcy kolizji. W toku postępowania likwidacyjnego towarzystwo ubezpieczeń przeprowadziło oględziny uszkodzonego pojazdu, a następnie sporządziło kalkulację kosztów jego naprawy. Na tej podstawie oszacowało koszt usunięcia uszkodzeń na kwotę 12.181,21 zł.

Niesporne, a nadto dowód:

- ***potwierdzenie ubezpieczenia w aktach szkody 02/ (...) k.1,***
- ***postanowienie z dnia 30.10.2015 r. k. 121-124,***
- ***notatka informacyjna o zdarzeniu drogowym znajdująca się w aktach szkody 02/ (...) k.3,***
- ***zgłoszenie szkody znajdujące się w aktach szkody 02/ (...) k.4-6,***
- ***analiza kosztów naprawy znajdujące się w aktach szkody 02/ (...)/01k.44,***
- ***kosztorys z 04.01.2014r. k.40-42.***

D. K. i F. K. nie zgadzając się ze stanowiskiem ubezpieczyciela zwrócili się do (...) o sporządzenie kalkulacji koniecznych kosztów naprawy ich pojazdu. Powołany rzeczoznawca w kalkulacji naprawy nr (...) -05-14 z dnia 29 stycznia 2014 roku określił koszt przedmiotowej naprawy na kwotę 37.947,58 zł brutto.

Niesporne, a nadto dowód:

- ***opinia techniczna wraz z dokumentacją fotograficzną k. 11-19.***

F. K. w związku z uszkodzeniem jego pojazdu, w celu dojazdu do pracy, w okresie od 20 grudnia 2013r. do 13 stycznia 2014 r. wynajmował pojazd zastępczy marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), od M. K., prowadzącego działalność gospodarczą w ramach stacji obsługi samochodów. Strony ustaliły dobową stawkę najmu samochodu na kwotę 250 zł brutto. Wynajmujący obciążył F. K. kosztem najmu pojazdu zastępczego w kwocie 5.999,94 zł brutto, stanowiącej iloczyn 24 dni najmu oraz stawki w kwocie 203,25 złotych netto.

Dowód:

- ***faktura VAT k. 10,***
- ***protokół przekazania pojazdu k. 20, k.57,***
- ***oświadczenie z dnia 20.12.2013r. k. 58.***

Pismem z dnia 4 lutego 2014r. poszkodowani wezwali ubezpieczyciela do zapłaty w terminie 7 dni kwoty 43.947,52 zł w tym kwoty 37.947,58 zł tytułem odszkodowania za uszkodzenie pojazdu i kwoty 5.999,94 zł z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego. W odpowiedzi ubezpieczyciel odmówił wypłaty odszkodowania stwierdzając, iż osoba wskazana jako sprawca szkody nie potwierdziła, aby do uszkodzenia doszło z jej winy.

Niesporne, a nadto dowód:

-wezwanie do zapłaty z 4.02.2014r. k. 21-23,

- decyzja z dnia 04.03.2014 r. znajdująca się w aktach szkody 02/ (...)/01k.37, k.36.

Przywrócenie uszkodzonego pojazdu do stanu sprzed szkody wymagało przeprowadzenia prac naprawczych, których wartość w grudniu 2013r. wynosiła 32.829,97 zł brutto. Suma ta uwzględnia koszt użycia oryginalnych części zamiennych oraz średnie stawki za jedną roboczogodzinę prac naprawczych obowiązujące wówczas na terenie S. w odpowiednio wyposażonych zakładach naprawczych, tj. 110 zł za prace mechaniczne i blacharskie oraz 115 zł za prace lakiernicze. Wartość rynkowa pojazdu na dzień 19 grudnia 2013r. wynosiła 138.600 zł. Technologiczny czas naprawy pojazdu wynosił około 5 dni, jednakże z uwagi na fakt, że model samochodu był mało popularny, okres oczekiwania na części zamienne mógł wynosić około 14 dni.

W IV kwartale 2013r. średnia stawka wynajmu pojazdu odpowiadającego klasie uszkodzonego pojazdu M. (...) wynosiła 537,71 zł.

Dowód:

-pisemna opinia biegłego sądowego M. M. z dn. 26.07.2016 r. wraz z kalkulacją naprawy k. 91-107,

-ustna opinia uzupełniająca biegłego sądowego M. M. z dnia 24.02.2017r. k. 148.

W dniu 19 stycznia 2016r. F. K. i D. K. sprzedali w stanie uszkodzonym należący do nich pojazd marki M. (...) numerze rejestracyjnym (...) Ł. S. za kwotę 79.000 zł.

Dowód:

-umowa sprzedaży z dnia 19.01.2016r. k. 157

Sąd zważył, co następuje:

Podstawę prawną żądania pozwu stanowił przepis art. 822 k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na której rzecz została zawarta umowa ubezpieczenia (§1). Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń (§4). Oceny prawnej zgłoszonego w sprawie roszczenia należało przy tym dokonywać przy uwzględnieniu art. 415 k.c., stosownie do którego kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę obowiązany jest do jej naprawienia.

W niniejszej sprawie niespornym pozostawało, że pozwany zawarł ze sprawcą kolizji z dnia 19 grudnia 2013r. umowę ubezpieczenia w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Strony nie wiodły w sprawie sporu co do tego, że wskazana umowa obowiązywała w dacie powstania szkody w pojeździe powodów. Pozwany nie kwestionował okoliczności, w jakich doszło do uszkodzenia pojazdu, ani też nie negował, że zaistnienie kolizji z dnia 19 grudnia 2013 r. kreowało jego odpowiedzialność gwarancyjną wobec powodów za majątkowe skutki tego zdarzenia.

Spór w niniejszej sprawie dotyczył natomiast wysokości szkody i wiązał się z odmiennymi ustaleniami stron, co do wysokości koniecznych kosztów naprawy pojazdu. Strony prezentowały w tym zakresie odmiennie stanowiska, powołując się na wykonane na ich zlecenie kalkulacje kosztów naprawy. Wyceny te nie mogły być jednak uznane za podstawę dokonywanych przez sąd ustaleń faktycznych z uwagi na fakt, iż twierdzenia stron w tym zakresie były sprzeczne. Podstawowe znaczenie dla ustalenia wysokości i zakresu szkody, jako okoliczności o charakterze specjalnym, miał w niniejszej sprawie dowód z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej. W myśl art. 278 § 1 k.p.c. w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych sąd po wysłuchaniu wniosków stron, co do liczby biegłych

i ich wyboru może wezwać jednego lub kilku biegłych w celu zasięgnięcia ich opinii. Zatem dowód tego rodzaju winien być przeprowadzony przez osobę wskazaną przez sąd w toku postępowania. Kwestii o charakterze specjalnym nie może natomiast rozstrzygnąć opinia prywatna sporządzona na zlecenie strony poza postępowaniem sądowym. Pogląd taki wyrażany wielokrotnie w orzecznictwie Sądu Najwyższego znalazł swój wyraz między innymi w uzasadnieniu wyroku z dnia 12 kwietnia 2002 r. (w sprawie I CKN 92/00, opubl. LEX nr 53932).

Podstawowe znaczenie dla ustalenia zakresu uszkodzeń powstałych w samochodzie marki M. o numerze rejestracyjnym (...) oraz kosztów usunięcia powyższych uszkodzeń miał więc w niniejszej sprawie dowód z pisemnej opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej M. M. (2). Biegły ustalił, że koszt naprawy pojazdu powoda przy użyciu oryginalnych części sygnowanych znakiem producenta i przy zastosowaniu średnich obowiązujących na terenie regionu stawek za prace naprawcze w dostatecznie dobrze wyposażonych zakładach naprawczych wyniósłby 32.829,97 zł. Biegły podkreślił przy tym konieczność uwzględnienia stopnia amortyzacji uprzednio uszkodzonych elementów pojazdu, jak również konieczność zastosowania do naprawy oryginalnych części zamiennych przy uwzględnieniu klasy oraz okresu eksploatacji pojazdu. Nadto, z opinii wynikało, iż wartość rynkowa pojazdu powodów sprzed zaistnienia kolizji odpowiadała kwocie 138.600 zł.

W tym miejscu należy zauważyć, że powodowie nie dokonywali naprawy uszkodzonego pojazdu i w toku niniejszego postępowania sprzedali samochód w stanie uszkodzonym za kwotę 79.000 zł. Powyższa okoliczność pozostawała zasadniczo niesporna, a zarazem została udokumentowana przedłożoną przez powodów umową sprzedaży zawartą w formie pisemnej. Okoliczność ta miała natomiast kluczowe znaczenie dla dokonanych w sprawie ustaleń, co do wysokości zaistniałej u powodów szkody. Zgodnie bowiem z art. 363 § 1 i 2 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili.

Kompensacyjny charakter odszkodowania przesądza o tym, że uzyskane przez poszkodowanego świadczenie nie może być źródłem jego wzbogacenia, a zatem nie może być wyższe od poniesionego uszczerbku. Rozmiar szkody określa bowiem różnica między obecnym stanem majątkowym poszkodowanego a stanem, jaki zaistniałby, gdyby nie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę (tak SN m.in. w orzeczeniu z dnia 11 lipca 1957 r., 2 CR 304/57, OSN 1958 nr III, poz. 76, uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 22 listopada 1963 r., III PO 31/63, OSNCP 1964 nr 7-8, poz. 128; uchwale z dnia 3 stycznia 1967 r., III PZP 38/66, OSNCP 1967 nr 3, poz. 49; uchwale z dnia 31 maja 1994 r., III CZP 68/94, Wokanda 1994 nr 7, s. 9; uchwale z dnia 15 października 2008 r., II PZP 10/08, OSNP 2009 nr 9-10, poz. 112). Ustalenie wysokości szkody, a tym samym należnego poszkodowanemu odszkodowania, musi uwzględniać okoliczności konkretnego stanu faktycznego. W realiach niniejszej sprawy powodowie sprzedali samochód w stanie uszkodzonym, a zatem naprawa tego pojazdu przez powodów nie jest już możliwa. Okoliczność ta przy tym stanowi nie tylko o niemożności restytucji naturalnej tego samochodu, ale też przesądza, iż uszczerbek w majątku powodów, pozostający w normalnym związku z kolizją z 19 grudnia 2013r., stanowi różnica pomiędzy kwotą jaką powodowie uzyskali z tytułu ceny sprzedaży tego pojazdu, a ceną jaką powodowie mogliby z niego uzyskać, gdyby do uszkodzenia ich pojazdu nie doszło (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 9 października 2014 r., sygn. akt, I ACa 350/14, LEX nr 1659126). Przedmiotowa różnica w okolicznościach niniejszej sprawy wynosiła 59.600 zł (138.600 zł – 79.000 zł). Podkreślenia wymaga, iż strony nie kwestionowały ustaleń biegłego dotyczących wartości rynkowej pojazdu powodów w stanie nieuszkodzonym. Ostatecznie więc sąd uznał opinię biegłego za przekonującą, uznając, sformułowane przezeń wnioski były wyczerpujące i logicznie uzasadnione. Opinia zaś została sporządzona przez osobę dysponującą odpowiednią wiedzą specjalistyczną i doświadczeniem zawodowym.

Bazując zatem na niespornych okolicznościach powstania szkody oraz sprzedaży pojazdu, jak i opiniach biegłego sądowego, należało przyjąć, iż pozwane towarzystwo ubezpieczeń pozostaje zobowiązane wobec powodów do świadczenia odszkodowawczego za uszczerbek wywołany uszkodzeniem ich pojazdu co do dochodzonej z tego tytułu

kwoty 37.947,58 zł. Mając na względzie także dyspozycję art. 321 § 1k.p.c., który stanowi, iż sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem ani zasądzić ponad żądanie. Stąd orzeczono jak w pkt I wyroku.

Strona powodowa dochodziła nadto kwoty 5.999,94 zł z tytułu wynajmu pojazdu zastępczego w okresie od 20 grudnia 2013r. do 13 stycznia 2014 r. Zgłoszone w tym zakresie żądanie podlegało ocenie z punktu widzenia ogólnej zasady pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego unormowanej w art. 361 § 1 k.c.

Oceny, czy poniesienie określonych kosztów mieści się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego należy dokonywać na podstawie indywidualnej sytuacji poszkodowanego i konkretnych okoliczności sprawy (por. uzasadnienia wyroku z dnia 20 lutego 2002 r., V CKN 1273/00 niepubl.; wyrok z dnia 16 maja 2002 r., V CKN 1273/00 niepubl.). W kontekście powyższego podkreśla się, że utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej zniszczenia stanowi szkodę majątkową i to nie tylko w przypadku, gdy dotyczy pojazdu wykorzystywanego uprzednio w ramach prowadzonej działalności gospodarczej. Normalnym następstwem w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. jest bardzo często niemożność korzystania z samochodu przez poszkodowanego. Podkreśla się, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej obejmuje przy tym celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego; nie jest ona uzależniona od niemożności korzystania przez poszkodowanego z komunikacji zbiorowej (uchwała składu 7 sędziów Sądu Najwyższego, z dnia 17 listopada 2011 r. sygn. akt III CZP 5/11).

Postulat pełnego odszkodowania przemawia zatem za przyjęciem stanowiska o potrzebie zwrotu przez ubezpieczyciela tzw. wydatków koniecznych, potrzebnych na czasowe używanie zastępczego środka komunikacji w związku z niemożliwością korzystania z niego wskutek zniszczenia, z tym że tylko za okres między dniem zniszczenia, a dniem w którym poszkodowany może nabyć analogiczny pojazd, nie dłuższy jednak niż za czas do zapłaty odszkodowania. Termin wydatków „koniecznych” oznacza przy tym wydatek niezbędny dla korzystania z innego pojazdu w takim samym zakresie, w jakim poszkodowany korzystałby ze swego środka lokomocji, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Poszkodowany mógłby zatem żądać tylko zwrotu wydatków poniesionych za korzystanie z pojazdu zastępczego. Za szkodę można uznać tylko koszty niezbędne, rzeczywiście poniesione przez poszkodowanego, którego obciąża ciężar dowodu wysokości szkody.

Rozważając zasadność zgłoszonego w sprawie żądania sąd uznał, że twierdzenia powodów co do uzasadnionego korzystania z pojazdu zastępczego zasługują na częściową aprobatę. Jak wynika ze złożonego przez powoda F. K. oświadczenia z dnia 20 grudnia 2013r., korzystanie z samochodu stanowiło dla niego element niezbędny do zapewnienia sobie dojazdu do pracy. Zdaniem sądu powód wykazał tym samym zasadność korzystania z pojazdu zastępczego. Powód F. K. przedłożył jednocześnie protokół przekazania pojazdu, z którego wynika, iż w okresie 20 grudnia 2013 r. do 13 stycznia 2014r. korzystał z wynajętego pojazdu oraz fakturę VAT potwierdzającą, iż został obciążony należnym z tego tytułu czynszem wynajmu. Zgromadzony materiał dowodowy nie dawał natomiast podstaw do poczynienia takich ustaleń w stosunku do powoda D. K., który w żaden sposób nie wykazał potrzeby korzystania z pojazdu zastępczego. Co więcej nie dowiódł on, iż w istocie był stroną umowy najmu takiego pojazdu, jak również tego, że został obciążony kosztem wynajmu. W rezultacie, w świetle wyżej poczynionych rozważań, koszt wynajęcia pojazdu zastępczego należało uznać za wydatek mieszczący się w ramach szkody i normalnego związku przyczynowego jedynie w odniesieniu do powoda F. K..

Z uwagi na zaprezentowane stanowiska procesowe stron, w dalszej kolejności wyjaśnienia wymagało w jakim okresie poszkodowany F. K. był uprawniony do korzystania z pojazdu zastępczego oraz jak przedstawiała się wysokość uzasadnionych kosztów tego najmu.

Biegły ustalił, iż średnia stawka najmu pojazdu odpowiadającego klasie uszkodzonego pojazdu M. w IV kwartale 2013 roku wynosiła 537,71 zł. Biegły w sposób wyczerpujący i jasny wyjaśnił założenia i wnioski sformułowane w opinii. Co więcej, w tym zakresie żadna ze stron procesu nie wniosła jakichkolwiek zastrzeżeń. Biorąc pod uwagę powyższe

okoliczności, sąd uznał opinię biegłego za w pełni przekonującą, a wnioski w niej zawarte uczynił podstawą istotnych w sprawie ustaleń faktycznych.

W ocenie sądu zastosowana przez powoda stawka osadzona była w realiach rynkowych i odnosiła się do samochodów tej samej klasy, co uszkodzony w kolizji samochód powoda. W kontekście powyższych rozważań, wobec faktu, iż przyjęta przez poszkodowanego stawka najmu w kwocie 203,25 zł netto była niższa od średnich lokalnych stawek dla tego typu pojazdów, nie sposób było uznać, że swoim zachowaniem naruszył on obowiązek minimalizowania rozmiaru szkody, czy też, że roszczenie powoda wykraczało ponad rozsądną miarę wyznaczoną przez okoliczności zdarzenia.

Reasumując, sąd uznał za wykazane w sprawie, że w wyniku kolizji z dnia 19 grudnia 2013r. powód F. K. poniósł wydatek w kwocie 5.999,94 zł w celu zapewnienia możliwości korzystania z pojazdu samochodowego w zakresie odpowiadającym temu sprzed wypadku. Tym samym poniósł szkodę w wymienionej wysokości, do pokrycia której zobowiązany był pozwany ubezpieczyciel. Stąd orzeczono jak w pkt II i III wyroku.

O odsetkach sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c., stosownie do którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Zgodnie z art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Orzekając w powyższym zakresie sąd miał przy tym na uwadze zakres żądania powodów domagających się odsetek od dnia wytoczenia powództwa. Zgłoszenie szkody przez powodów miało miejsce w dniu 20 grudnia 2013r. Nie wychodząc więc poza granice żądania w rozumieniu zacytowanego powyżej art. 321 § 1 k.p.c., sąd zasądził odsetki od zasądzonych należności począwszy od dnia 9 kwietnia 2014 r., tj. dnia wniesienia pozwu.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 2 k.p.c. oraz art. 100 zd.2 k.p.c. albowiem sąd ostatecznie zasądził dochodzone przez powodów roszczenie w całości, a jedynie oddalił je w stosunku do powoda D. K. w zakresie odszkodowania z tytułu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego z uwagi na powyższej przytoczone rozważania.

Na poniesione przez stronę powodową koszty składały się: opłata od pozwu w kwocie 2 198 zł(uiszczona przez powoda F. K.), koszty zastępstwa procesowego w kwocie 2.400 zł (§ 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu - Dz. U z 2013 r., poz. 461 ze zm.), koszty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł, a także zaliczka na poczet kosztów dowodu z opinii biegłego w wysokości 750 zł(uiszczona przez powoda F. K.). Tym samym powodom solidarnie należał się zwrot kosztów procesu w kwocie 2.417 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, a pozostałe koszty w łącznej kwocie 2.948 zł (750 zł + 2.198 zł) powodowi, który je uiścił t.j. F. K.. Stąd orzeczenie jak w pkt IV i V wyroku.

W pkt VI wyroku działając na podstawie art. 113 ust.1 ustawy z dnia 28 lipca 2002 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz. U. 2010 r., Nr 90, poz. 594 ze zm.) nakazano pobrać – stosownie do wyniku procesu - nieuiszczone koszty sądowe w kwocie 151,57 zł poniesione tymczasowo przez Skarb Państwa – Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie tytułem kosztów opinii biegłego. Należało bowiem wskazać, że wniesiona w niniejszej sprawie zaliczka została uiszczona w łącznej kwocie 1.500 zł(w tym pozwany uiścił ją w wysokości 750 zł), podczas gdy koszt opinii wyniósł 1.651,57zł. Skoro zatem strona powodowa uległa tylko w tym zakresie, iż sąd oddalił powództwo o zasądzenie kwoty 5.999,94 zł solidarnie na rzecz obu powodów jako współwłaścicieli uszkodzonego pojazdu, ale zasądzając ją jedynie na rzecz jednego ze współwłaścicieli t.j. F. K. to po myśli art. 100 zd.2 k.p.c. nakazał pobrać od pozwanego brakującą kwotę 151,57 zł.

SSR Anita Wolska

Sygn. akt I C 1874/14 Dnia 18 maja 2017 r.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować w kontrolce,
2. odpis wyroku wraz z odpisem uzasadnienia doręczyć pełn. pozwanego
3. akta przedłożyć z wpływem lub za 30 dni.

SSR Anita Wolska